

[Henry Christensen.]

lægning og udbygning, som nu skal finde sted.

Som nævnt har vore forhandlinger i høj grad drejet sig om, hvad der skal følge efter. Det fremgår af betænkningen, at undervisningsminister og udvalg er enige om, at det er en bred universitetsudbygning, der skal følge, hvor vi vil se det fjerde, det femte og det sjette universitet påbegyndt og rejse sig, længe inden det tredje, det fjerde og det femte blot er tilnærmelsesvis udbygget. Det betyder en spredning af den højeste uddannelse i meget stor udstrækning, og meget værdifuldt kan opnås; men det er vigtigt, at der samtidig bliver den fornødne indre sammenhæng i den brede opbygning, vi her forestiller os; det gælder også i henseende til spørgsmålet om takten for, hvad universitetskræfter, hvad forskere og hvad dertil hører i uddannelse og universitetsudvikling angår.

De grunde, som vi for længst har fremført, til ud fra principielle synspunkter, hvori indgår nationale hensyn og ikke mindst hensynet til vort lands placering som det europæiske fastlands nordlige post, at ønske en universitetsudbygning påbegyndt i det sydlige Jylland, gælder fortsat og med usvækket styrke. Vi må derfor anse det for et overordentlig betydningsfuldt og realistisk resultat, at den højtærede minister og udvalgets flertal har kunnet tilslutte sig det synspunkt, at i den videre udbygning skulle der intet være til hinder for, at man først går i gang med at opbygge et humanistisk fakultet også i det sydlige Jylland. I virkeligheden har vel kun ét af udvalgets medlemmer, det ærede medlem hr. Morten Lange, taget afstand herfra. Der er altså her tilvejebragt en realitet, der vil vise sig at have betydning, og som vi i mit parti hilser med tilfredshed.

Der er som bekendt yderligere af et mindretal stillet ændringsforslag om, at man allerede nu beslutter dette fakultets eller et eventuelt andet fakultets lokale eller bymæssige placering afgjort inden for området det sydlige Jylland og afgjort til Haderslev. Selv om jeg meget vel forstår ønsket herom, er jeg ikke i tvivl om, at det er det andet opnåede resultat, som foreløbig er det sikre og er den sikre værdi for det sydlige Jylland. Dertil kommer, at der ikke

på nuværende tidspunkt har fundet en rimelig undersøgelse sted af alle de forhold, som må tages i betragtning for sagligt at kunne træffe den endelige afgørelse om den lokale placering inden for det sydlige område. Ej heller har der i udvalget været ført eller vel kunnet føres en mere indgående drøftelse om dette problem.

Jeg tror derfor, at hvad vi med saglighed på nuværende tidspunkt kan gøre, er — hvis man i øvrigt tillægger de principielle synspunkter, som vi har, tilstrækkelig vægt — at pege på og opnå tilslutning til en principiel afgørelse af området, som tilfældet er, og at den fornødne begrundelse for den lokale placering herindenfor bag efter må tilvejebringes og — som lovet os — tilvejebringes så hurtigt, som det er muligt. Det er altså, hvad der nu vil ske, og dermed tror jeg vi i folketinget handler såvel principielt som sagligt rigtigt.

Samtidig må det dog slås fast, at to andre områder derefter trænger sig stærkt på. Det fremgår også af undervisningsministerens oplysninger, at der allerede foregår overvejelser med henblik på en udbygning af højere uddannelsesmuligheder i Nordjylland, og jeg må også tilføje, at jeg er tilfreds med, at ministeren yderligere har lovet at sætte tilsvarende overvejelser i gang for Sjællands vedkommende. Hvad det sidste angår, kan det nemlig ikke bestrides, at specielt i forhold til folketallet er presset på Sjælland mere voldsomt end noget andet sted.

Jeg skal så blot understrege betænkningens alvorlige henstilling om en afklaring og løsning af problemerne vedrørende de to bestående universiteter og da ikke mindst for så vidt de meget alvorlige lokale- og tilretteleggelsesproblemer ved Københavns universitet angår. Alt, hvad der kan gøres her, er dobbelt hjælp, fordi det er hurtigere hjælp i en betrængt situation end noget andet, der kan gøres.

Jeg kan med disse ord anbefale lovforslaget med de i betænkningen nedfældede bemærkninger og må følgelig stemme imod de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Gottschalk-Hansen: Det ville ikke alene være usmageligt, men også i direkte strid med sandheden, såfremt et politisk parti eller et udsnit af repræsentanter i det høje ting ville foregive eller mene, at de var bedre